

derved nødes til at fravige ikke blot de gode Grunde for vor Stilling, men ogsaa tidligere Betragtninger, og paatvinges en anden Willie. Det er det Rye. Den ærede Minister siger, at nu vil han begynde, han siger just ikke paa en Opløsningspolitik, men han vil have en ny Opløsning af Folkethinget, rigtig nok uden at han har den Forventning, at det skal videre nytte noget, at Folkethinget derved stiller sig anderledes. Det forekommer mig dog, at naar den ærede Minister ikke har ialtfald et stærkt Haab om, at han skal faa det forandret, faa nærmer dette Middel sig nær til Misbrugen af Opløsningsretten (Afbrudelse). Ja, den ærede Minister har ikke omtalt mere end een Opløsning, og jeg kommer til at antage, at han foreløbig vil blive staaende derved. Jeg skal nu ikke kaste Bold med Skylden; hvor den kommer til at ligge, ville vi nok faae at se til sin Tid. Jeg tror ikke alene, at man blandt vore Vælgere, men langt ud over dem, har et andet Begreb om, hvor Skylden ligger. Den høitærede Minister mente, at det var en ulykkelig Hændelse, at der ingen Finantslov var kommen tilstede. Ja, det kan maaske betegnes saa. Jeg siger ogsaa, at det er en ulykkelig Hændelse for et Land, naar en Regjering stiller sig saaledes ligeoverfor Spørgsmaalet om at faae en Finantslov bragt tilveie, som Regjeringen har stillet sig. Det er en Hændelse, som egentlig ikke skulde indtræde i en konstitutionel Stat. Den ærede Conferencespræsident har hver Gang, han har havt Velighed dertil, stillet sine Forslag i Landsthinget, hvor han saa har faaet dem vedtagne, og saaledes selv sat en stærk Splid imellem Folkethinget og Landstthinget om Finantsloven; — Landstthinget har jo ikke selv stillet et eneste Ændringsforslag — og efterat den ærede Minister har faaet disse to Afdelinger i Disharmoni med hinanden, forlader han Valpladsen og siger: Det kommer ikke mig ved, nu kunne I tumle med Sagen selv. Det er en ulykkelig Hændelse, naar vi have en Regjering, der har denne Opfattelse af sin Stilling. Der kom desuden nogle interessante Ord frem ved samme Velighed. Den ærede Minister mente, at Vælgene ikke kunde mene, at de ingen Indflydelse skulde have paa Statsbudgettet. Nei, det tror jeg aldrig, de komme til at mene; men siger han, naar der ingen Finantslov bliver, er der for Meget overladt til Administrationen. Ja, vi gaa jo saa udenom Reglerne i § 49 i Grundloven og Ministeriets Pligt ligeoverfor den. Jeg tror ikke, at en Regjering kan følge den Tankegang, at et Ministerium kan behandle os, som det nu ønsker, naar det ikke er lykkes den at faae Thingene til at vedtage en Finantslov. Jeg tror, at den Erkjendelse vil vore, at den Regjering, der kommer i en saadan ulykkelig Hændelse, kun har een Udvei af denne Konflikt, og det er at sige: Det være, som det vil, Faktum ligger, vi have ikke

kunnet magte det, Ansvarer, hvis vi blive sidende, hviler paa os, derfor gaa vi. Denne Erkjendelse skal nok komme tilstede her ogsaa, jeg siger ikke naar, men den vil nok komme, der vil i den offentlige Mening komme en almindelig konstitutionel Fordømmelse over den Regjering, der i saadanne Tilfælde bliver. Saaledes er det i andre konstitutionelle Stater, og dertil ville vi udvikle os ogsaa her. Den ærede Minister har altsaa villet tilbagevise vort Angreb imod ham, naar jeg paa- staaar, at Skylden ligger hos Regjeringen. Jeg mener, at vor Betragtning er yderligere staaet fast ved disse Bemærkninger; men jeg skal iøvrigt ikke kaste Bold med den ærede Minister om, hvor Skylden ligger, jeg skal kun tage den Kjendsgjerning, at den ærede Regjering sidder nu i Juli Maaned uden Finantslov for indeværende Finantsaar, det er en Kjendsgjerning, den kan jeg pege paa, og den ærede Regjering maa bære Ansvarer for, at den sidder saaledes, thi naar den ikke havde kunnet det, havde den ikke stillet her. Jeg skal iøvrigt sige, at den ærede Regjering skulde, inden den kaster omkring sig med Beskyldninger, studere sin egen Historie og meddele Samfundet de Betragtninger, den kommer til, med Hensyn til hvilken Gavn den i sin Regjeringstid har gjort os med Hensyn til Indlandets Udvikling og med Hensyn til vore Forhold udadtil. Om den ikke kan sige os det nu, vil den dog engang komme til Erkjendelse af, at selv om den har havt den bedste og redestigste Willie, har Evnen til at magte de forhaandenværende konstitutionelle Forhold i vort Land ikke været tilstede, derfor er Alt jo blevet saa frugtesløst, og at dette vil være en meget væsentlig Anledning til, at en konstitutionel Regjering viger sin Plads. Naar den ærede Regjering er kommen til den Erkjendelse, haaber jeg, at den hellere vil forsøge paa for sit Vedkommende at gaa afveien for andre Midler, for andre Forsøg, end den paany vil føre os ind i en Konflikt, i en Kamp, som maaske ogsaa fra Befolkningens Side — jeg veed det jo ikke, thi jeg staaar her som et Mindretal og har ikke overdrevne Forventninger til nogen Side, — jeg siger derfor maaske kan blive ført med langt større Iherdighed, Styrke og Udholdenhed, end det tidligere er fket. Jeg henstiller til den høitærede Regjering at stjænke sin egen Historie og mulig Udfigten i Fremtiden nogen Overveelse. Jeg negter jo ikke, at den ærede Regjering, thi hvorfor skulde jeg negte det, bestaar baade af indsigtsfulde og patriotiske Mænd, og jeg antager derfor ogsaa, at, naar disse Betragtninger rigtig komme til at gjøre sig gjældende hos den ærede Regjering, og man saar overveiet ikke blot her i Folkethinget, hvor det stundom gaar hebest til, men ogsaa paa andet Sted, hvor Andre ere tilstede end de, hvem Ansvarer paahviler for den Beslutning, som skal tages, i Statsraadet nemlig, vil den mulig